

Åtta timmar med fyra superpianister

Franz Schubert: Pianosonat nr 20 A-dur D.959; 3 Menuetter D.334, D.335, D.600

Piano: Antonio Volodos

Sony 19075868292 [1 CD]

**Ludwig van Beethoven: Pianosonat nr 3 C-dur & nr 23 f-moll
"Appassionata"; Allegretto ur pianosonat nr 17 d-moll "Stormen"**

Piano: Lang Lang

Sony 19075951552 [1 CD]

Johann Sebastian Bach: Sex Partitor BWV 825-830

Piano: Angela Hewitt

Hyperion CDA68271/2 [2 CD]

Domenico Scarlatti: 52 sonater

Piano: Lucas Debargue

Sony 19075944462 [4 CD]

Det är inte helt ovanligt att jag under vintermånaderna använder utvalda pianoskivor för att uthärda den mörka perioden. I vinter kommer Volodos, Lang Lang, Hewitt och Debargue att följa mig.

De tolkar fyra pianoikoner: Franz Schubert, Ludwig van Beethoven, Johann Sebastian Bach och Domenico Scarlatti, även om de två senare aldrig fick se eller höra ett modernt piano.

Först ut kommer den ryska pianisten **Antonio Volodos**, en suverän musiker som alltid hittar en personlig touche i det han gör. Han har spelat in Schubert förr och det känns som att han ligger på samma emotionella plan som tonsättaren. Detta är en fantastisk skiva som i jämförelse med mer eller mindre all Schubert jag har hört värmer och sticker ut, och det gäller inte bara hur han tolkar A-dursonaten.

De tre Menuetterna som kompletterar sonaten på skivan gör Volodos till betydande små mästerverk. Mest då den sista menuetten (ciss-moll D.600, här kombinerad med en Trio i E-dur D.610). Volodos tempo är så extremt långsamt att man knappast kan kalla den en menuett. Men Volodos skapar här något angeläget på ett sätt som förmodligen inte heller Schubert skulle motstå.

Han håller även ihop A-dursonaten på ett ytterst moget och innerligt sätt. Endast i den underbara andra satsen övertolkar han några ansatser som

kanske inte riktigt passar mig. Men samtidigt måste jag tillstå att detta helt är i mitt personliga tycke (där jag kanske formats av Alfred Brendel, Arthur Schnabel och Wilhelm Kempff). Jag har även sett andra recensenter som just hyllar den andra satsens framförande. I Scherzot är Volodos helt perfekt i anslaget igen (långt bättre än t ex Schnabel) och han hanterar karaktärsskiftningarna utmärkt både där och i yttersatserna. Så mycket vackrare än så här kan inte Schubert bli.

Kinesiske **Lang Lang** har en mästerlig teknik, vilket kan behövas i konkurrensen bland dagens Beethovenpianister. Men hos Lang Lang kan det finnas tendenser till perfektionism i spelet så att man kan uppfatta hans spel som lite kyligt. Så icke här.

Två av Beethovens bästa pianosonater finns på skivan; den tidiga nr 3 C-dur och sedan Appassionatan; nr 23 i f-moll. Sony har även fyllt på denna liveinspelade skiva med en sats ur nr 17 d-moll.

Lang Lang är betydligt mer klassisk i sitt närmande till Beethoven än exempelvis Igor Levit. Men denna lite långsammare och delvis mer mogna approach passar honom väldigt bra. Ta exempelvis första satsen av op.3. Man kan tro sig höra en betydligt mer erfaren pianist i inledningen där, helt utan de uppfriskande överraskningar som Levit bjuder på. Levit är mer spännande men Lang Lang lyfter fram helt andra aspekter ur musiken.

Håller Lang Lang denna varma och kloka nivå på spelet så kan jag inte annat än att önska fler Beethovensonater från honom. Två mindre invändningar har jag dock. Dels saknar jag det där innerliga och nästan meditativa som Volodos hittar i Schubert. Det borde Lang Lang kunna hitta även i Beethovens långsamma satser på sina ställen. Men framför allt så saknas resten av 17:e sonaten. Varför får vi bara ta del av första satsen?

Kanadensiska **Angela Hewitt** är nu inne på sin andra omgång av Bach. Även om hon främst verkar uppskattas i de anglosaxiska länderna, så kan man inte ta ifrån henne att hon kanske är den mest erfarna Bach-interpreten bland världspianisterna idag.

När hon nu gör om sin Bach så lägger hon in mer erfarenhet och kunskap än vad hon kanske hade för 20 år sedan. Hon väljer sitt eget instrument, en Fazioli denna gång, mot en fantastisk Steinway förra gången. Det ger en någon

mer cembalolik klang, vilket jag egentligen inte tycker om, men skillnaderna är små och inget att bry sig om.

I Goldbergvariationerna blev tolkningen lite för komplicerad den andra gången. Men i dessa nya sex Partitor gör hon det mesta bättre. Det är inga stora skillnader mot de tidigare inspelningarna (1997), men nu lyckas hon lyfta fraserna och dra ut på mer detaljer. Det hörs att hon är en artist med djup kunskap om vad hon spelar. För mig är nästan det här så bra det går att spela Partitorna på piano, och endast Murray Perahia och Igor Levit är de sentida alternativen.

Den idag 29 åriga franska pianisten **Lucas Debargue** slog igenom i Tjajkovskijtävlingen 2015 och fick snabbt möjlighet att spela in ett antal skivor. Debargue är en stor musikalisk talang som uppenbart trivs i många stilar, från Messiaen och Szymanowski till Chopin och Bach; och nu även Scarlatti.

Att spela in 52 sonater av Scarlatti i en följd är ingen lätt uppgift. Andra (Yevgeny Sudbin, Angela Hewitt) har valt att spela in dem med några års mellanrum. Det kanske även Debargue skulle ha gjort. Scarlattisonaterna är verkligen små mästerverk, men det behövs en erfaren pianist för att få var och en att glänsa i sällskapet av varandra.

Vill man ha just dessa sonater och en så stor samling på en gång så är detta ett bra val. Men med sin ungdom har inte Debargue ännu funnit det unika som Mikhail Pletnev, Yevgeny Sudbin eller Anne Queffelec har i dessa sonater. De finner guldgruvorna i musiken mer tydligt.

Till sist några jämförande ord om de fyra pianisterna.

Volodos och Lang Lang är artister vars namn säljer. Deras namn på skivomslagen är därför långt mycket större än Schuberts och Beethovens. Hewitt är också en etablerad artist, som klokt nog är lite mer nedtonad i sin marknadsföring. Både Hewitt och Debargues namn är inte större än tonsättarnas på skivomslaget, vilket känns sympatiskt. Särskilt för Debargue som måste få lite tid på sig innan han placeras i det tuffaste rampljuset.

Hewitt är Bachspecialisten och fixar även Scarlatti bra. Volodos har med åren funnit en hemvist i bland annat Schubert och Brahms. Debarque är ny och spretar ordentlig mellan stilarna. Det kommer ta några år för honom att hitta

sin egen ton. Lang Lang har ju spelat in det mesta, men Beethoven är nog bland det bästa jag hört med honom så jag hoppas på mer från den källan.

Anders Wikström